

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **Hlavní město Praha**
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1
zastoupený Mgr. Radkou Vajbarovou, advokátkou
sídlem Na Mlejнку 764/18, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 11. 2022, sp. zn. ÚOHS-R0136/2022/VZ, č. j. ÚOHS-37024/2022/161,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda ÚOHS“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2022, č. j. ÚOHS-32057/2022/510, sp. zn. ÚOHS-S0224/2022/VZ, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 10. 2022, č. j. ÚOHS-34429/2022/500, sp. zn. ÚOHS-S0224/2022/VZ. Žalovaný tímto rozhodnutím uložil žalobci pokutu ve výši 200 000 Kč za spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), o čemž bylo rozhodnuto příkazem ze dne 26. 5. 2022, č. j. ÚOHS-17819/2022/500, sp. zn. ÚOHS-S0224/2022/VZ, jenž nabyl právní moci dne 4. 6. 2022 (dále jen „příkaz“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí předsedy ÚOHS zrušil, neboť se podle něj dostatečně nezabýval odvolacími námitkami a neodstranil vady prvostupňového rozhodnutí.
3. Žalobce má předně za to, že jeho jednání nebylo možné kvalifikovat jako přestupek, neboť nevykazovalo potřebný stupeň společenské škodlivosti ve smyslu § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). Žalovaný taktéž postupoval v rozporu s § 18 ZZVZ, když nesprávně vyhodnotil, že jednotlivé veřejné zakázky tvoří jeden funkční celek zadávaný v časové souvislosti.
4. Stěžejní žalobní námitky směřují proti procesnímu postupu žalovaného. Žalovaný podle nich nerespektoval souběh přestupků s dalšími, o nichž bylo rozhodnuto v samostatném řízení; žalovaný žalobci uložil ve dvou správních řízeních dvě pokuty (110 000 Kč a 200 000 Kč), ačkoli obě řízení byla žalovaným zahájena v souvislosti s toutéž veřejnou zakázkou týkající se rekonstrukce haly č. 24 v Pražské tržnici, čímž žalovaný porušil zásadu absorpce, neboť měl obě správní řízení spojit do jediného a žalobci uložit pouze jeden trest. Nevedením společného řízení o sbíhajících se přestupcích nadto žalovaný podle žalobce postupoval v rozporu se svojí dosavadní rozhodovací praxí, čímž porušil zásadu legitimního očekávání. Žalovaný podle žalobce rovněž nerespektoval zákonnou třicetidenní lhůtu k vyřízení podnětu podle § 42 správního řádu, neboť první rozhodnutí ve věci vydal až 241 dnů po obdržení podnětu. Výše uložené sankce je určena nepřekročitelně a nepřiměřeně.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

5. Žalovaný setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, neboť ve vztahu k vytýkaným přestupkům žalobce pouze opakuje argumenty, s nimiž se předseda ÚOHS v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalovaný na tyto závěry odkazuje.
6. Žalovaný upozornil, že předmětem napadených rozhodnutí byla pouze otázka uložení sankce, nikoliv otázka viny za spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) ZZVZ. Žalovaný shledal žalobce vinným z tohoto přestupku v příkazu, jenž byl předmětem zkráceného přezkumného řízení dle § 98 správního řádu. Předseda ÚOHS rozhodnutím ze dne 10. 8. 2022, č. j. ÚOHS-26516/2022/161, sp. zn. ÚOHS-V0101/2022/PZ, zrušil výrok II. příkazu, kterým byla žalobci uložena pokuta. Žalovaný proto o uložení pokutě rozhodl znovu a toto rozhodnutí pak bylo předmětem přezkumu v nyní žalobou napadeném rozhodnutí. Oproti tomu výrok I. příkazu (o vině žalobce za spáchání přestupku) se stal pravomocným, neboť proti němu žalobce podal odpor opožděně. Z toho důvodu má žalovaný za to, že v této části je žaloba nepřijatelná pro nevyčerpání řádných opravných prostředků.
7. Ani stran tvrzených procesních vad, jež žalobce uvádí nad rámec rozkladových námitek, žalovaný se žalobcem nesouhlasí. Žalovaný nemá povinnost vést o sbíhajících se přestupcích společné řízení, nýbrž toliko povinnost přihlížet v později vydaném rozhodnutí k sankcím uloženým dříve, což podle svého přesvědčení učinil i právě v důsledku zkráceného přezkumného řízení. V něm totiž došlo ke zrušení výroku II. příkazu právě z toho důvodu, že žalovaný v odůvodnění nereflektoval existenci sbíhajících se přestupků. V navazujícím řízení se pak žalovaný s touto problematikou vypořádal.
8. Tvrdí-li dále žalobce, že žalovaný porušil zásadu legitimního očekávání, jde podle žalovaného o tvrzení liché, neboť rozhodnutí, na něž žalobce odkazuje a jež hovoří o nutnosti vést společné řízení, se podle žalovaného týkalo zcela odlišných skutkových poměrů. K námitce nedodržení zákonné lhůty k vydání rozhodnutí pak žalovaný uvádí, že třicetidenní lhůta ve smyslu § 42 správního řádu se vztahuje nikoli k vydání rozhodnutí ve věci samé, nýbrž k povinnosti vyrozumět podatele podnětu o tom, jak bylo s podnětem naloženo. Žalovaný má konečně za to, že výši

uložené pokuty řádně odůvodnil a rozhodnutí tak nejsou nepřezkoumatelná. Navrhuje proto, aby krajský soud žalobu zamítl.

9. Žalobce v replice reagoval na argumentaci žalovaného ohledně otázky viny. Uvádí, že sankce za přešupek dle § 268 odst. 2 písm. a) ZZVZ je koncipována jako 10 % ceny veřejné zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li cenu veřejné zakázky zjistit. Bez toho, aby žalovaný zjistil, jaká je celková cena zakázky, ze které sankci počítá, nemůže takovou sankci uložit. Jak však žalobce argumentoval v žalobě, maximální cena funkčního celku jako součet obou veřejných zakázek činí 4 450 000 Kč bez DPH. Potom ale musí žalovaný (i soud) dospět k závěru, že žalobce přešupek nemohl spáchat, neboť předpokládaná hodnota těchto veřejných zakázek nedosahuje limitů dle § 27 písm. b) ZZVZ. V důsledku aplikace zásady materiální pravdy tak nelze vyloučit soudní přeškum otázky viny jen proto, že žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky. Ostatně je otázkou, zda samotně obstojí výrok I. příkazu ve smyslu § 90 přešupkového zákona, pokud neobsahuje i druh a výměru správního trestu. Pokud některou ze zákonných náležitostí příkaz neobsahuje, jedná se podle žalobce o vadu způsobující jeho nicotnost.

IV. Ústní jednání konané dne 25. 6. 2024

10. Žalobce i žalovaný v rámci ústního jednání setrvali na svých stanoviscích již dříve písemně uplatněných v žalobě, resp. ve vyjádření k žalobě a replice k tomuto vyjádření, které v průběhu ústního jednání zevrubně rekapitulovali. Žalobce pak soudu předložil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2024, č. j. 4 As 322/2023-48.

V. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud přeškumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí předsedy ÚOHS, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Nesprávná aplikace § 18 ZZVZ

12. Žalobce zaprvé namítal, že šetřený skutek není z důvodu absence společenské škodlivosti přešupkem, a že žalovaný na věc nesprávně aplikoval § 18 ZZVZ, neboť příliš široce vyložil pojem „funkční celek“.
13. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl příkazem shledán vinným ze spáchaní přešupku dle § 268 odst. 1 písm. a) ZZVZ, spočívajícího v tom, že nedodržel pravidlo pro zadávání veřejných zakázek stanovené v § 2 odst. 3 ZZVZ, když zadal podlimitní veřejnou zakázku na stavební práce mimo zadávací řízení, jejichž předmětem je provedení stavebních prací týkajících se odstranění a nápravy havarijního stavu zjištěného v hale č. 24 v areálu Pražské tržnice, k. ú. Holešovice, mimo zadávací řízení, tj. aniž provedl zadávací řízení, které by byl oprávněn použít na veřejnou zakázku stejného předmětu a stejné předpokládané hodnoty, ačkoliv k tomu byl povinen, přičemž tím mohl ovlivnit výběr dodavatele, a veřejnou zakázku zadal vybraným dodavatelům.
14. Žalobce byl v příkazu poučen, že dle § 150 odst. 3 správního řádu může podat odpor ve lhůtě 8 dnů od jeho oznámení. Příkaz byl žalobci doručen (oznámen) dne 26. 5. 2022, lhůta pro podání odporu započala běžet 27. 5. 2022 a skončila dne 3. 6. 2022. Žalobce však odpor proti příkazu podal až dne 6. 6. 2022. Příkaz se tak stal pravomocným dne 4. 6. 2022.
15. Předseda ÚOHS k podnětu žalobce ve zkráceném přeškumném řízení zrušil výrok II. příkazu o sankci za spáchaný přešupek. Proti prvostupňovému rozhodnutí o pokutě pak žalobce podal řádný rozklad. Následné rozhodnutí předsedy ÚOHS o zamítnutí rozkladu je předmětem přeškumu v tomto rozsudku.
16. Krajský soud konstatuje, že otázku viny žalobce za spáchaní výše uvedeného přešupku rozhodl žalovaný ve výroku I. příkazu ze dne 26. 5. 2022, č. j. ÚOHS-17819/2022/500, sp. zn. ÚOHS-S0224/2022/VZ. Příkaz nabyl právní moci dne 4. 6. 2022. Výrok I. příkazu zůstal v právní moci i

po zkráceném přezkumném řízení, neboť předseda ÚOHS zrušil pouze výrok II. o uložení pokutě. Krajský soud proto uzavírá, že otázka viny žalobce za spáchaný přestupek byla pravomocně skončena a krajský soud se jí nemůže zabývat. Uvedené platí i pro závěr žalovaného o tom, že předpokládaná hodnota plnění, zadaných žalobcem mimo zadávací řízení, přesahovala limit částky 6 000 000 Kč pro veřejné zakázky malého rozsahu na stavební práce [§ 27 písm. b) ZZVZ]. Krajský soud proto nepřihlédl k námitkám ohledně nesprávné aplikace § 18 ZZVZ i absence společenské škodlivosti spáchaného přestupku, neboť tyto otázky nebyly předmětem rozhodnutí žalovaného, a tedy i napadeného rozhodnutí.

Vedení společného řízení a zásada absorpce

17. Krajský soud se v řízení vedeném pod sp. zn. 62 Af 38/2022 zabýval žalobou žalobce proti rozhodnutí předsedy ÚOHS ze dne 22. 7. 2022, č. j. ÚOHS-21416/2022/161, sp. zn. ÚOHS-R0069/2022/VZ. V tomto rozhodnutí předseda ÚOHS potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2022, č. j. ÚOHS-16357/2022/500, sp. zn. ÚOHS-S0635/2021/VZ, ve kterém byl žalobce shledán vinným ze spáchaní tří přestupků a byla mu uložena pokuta ve výši 110 000 Kč. Žalobce tvrdí, že v tomto i v nyní posuzovaném řízení se jednalo o sbíhající se přestupky, o nichž měl žalovaný rozhodnout ve společném řízení.
18. Dle § 41 odst. 1 přestupkového zákona je pachatelí dvou a více přestupků projednaných ve společném řízení uložen trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Podle § 88 odst. 1 přestupkového zákona dopustil-li se podezřelý více přestupků ve stejné oblasti veřejné správy a je-li o nich příslušný rozhodovat též správní orgán, je povinen o nich vést společné řízení. Podle § 270 odst. 11 ZZVZ se na postup žalovaného ustanovení § 88 odst. 1 přestupkového zákona nepoužije.
19. Žalovaný tedy nebyl povinen aplikovat § 88 odst. 1 přestupkového zákona, měl pouze takovou možnost závisící na jeho správní úvaze (§ 140 správního řádu). Zároveň je nutno zdůraznit, že institut společného řízení lze v oblasti správního trestání chápat jako pouhou procesní cestu, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu taktéž vyplývá, že ani v případě, kdy zákon povinnost vést společné řízení ukládá a správní orgán tak neučiní, nejde o takovou vadu, pro niž by bylo nutné rozhodnutí správního orgánu rušit, byla-li dodržena absorpční zásada (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 As 5/2020-50; rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
20. Jak uvedl krajský soud v rozsudku ze dne 7. 9. 2023, č. j. 62 Af 38/2022-265 (následně aprobovaný citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 322/2023-48) nevedením společného řízení nebyla porušena ani zásada legitimního očekávání, jak tvrdí žalobce s odkazem na rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2019, č. j. ÚOHS-S0148/2019/VZ-34536/2019/542/MKd. Důvodem, proč v citovaném rozhodnutí předseda ÚOHS dospěl k závěru o účelnosti vedení společného řízení, byly specifické okolnosti, tj. především že od počátku řízení existovalo více podezření a současně šlo o jedinou možnost, jak zajistit správnou aplikaci absorpční zásady.
21. Právě v nezohlednění zásady absorpce při stanovení pokuty shledává žalobce další pochybení správních orgánů. Namítá, že prvostupňové rozhodnutí o pokutě ve výši 200 000 Kč v nyní posuzované věci bylo vydáno 14. 9. 2022, při stanovení pokuty však nebyla zohledněna skutečnost, že dne 16. 5. 2022 žalovaný vydal rozhodnutí o pokutě ve výši 110 000 Kč, následně potvrzené rozhodnutím předsedy ÚOHS ze dne 22. 7. 2022. Všechna tato rozhodnutí se však týkala přestupků související s rekonstrukcí téhož objektu – haly č. 24 v areálu Pražské tržnice. Jak žalovaný (bod 63 prvostupňového rozhodnutí), tak předseda ÚOHS (body 25 až 33, či 40 napadeného rozhodnutí) pak také uznali, že v řešené věci šlo o ukládání sankce za sbíhající se přestupky. Úvahy správních orgánů stran zohlednění zásady absorpce při ukládání pokuty ve výši 200 000 Kč pak žalobce ale považuje za nezákonné a založené na libovůli.

22. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že nevedení společného řízení o přestupcích nemusí způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud je z těchto navazujících rozhodnutí patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. „Pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souborném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přihlížet k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009–62). Z pozdějšího rozhodnutí však musí být patrné zohlednění absorpční zásady při ukládání sankce za sbíhající se přestupky. „Jako příhodný se jeví výslovný odkaz na tuto zásadu s popisem způsobu, jakým ji správní orgán při stanovení konkrétní sankce zohlední“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017-53).
23. Podstata absorpční zásady tkví „v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy zájem, proti kterému delikt směřuje a ke jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno)“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54).
24. Vzhledem k výše uvedeným závěrům tedy krajský soud přistoupil k posouzení, zda a jakým způsobem žalovaný aplikoval absorpční zásadu při stanovení pokuty ve výši 200 000 Kč.
25. Žalovaný v bodu 69 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že absorpční zásadu může aplikovat pouze tím způsobem, že v rámci uložení pokuty za přestupek, o němž rozhoduje později, zohlední předchozí uloženou pokutu za přestupek, jenž je se sankcionovaným přestupkem v souběhu. „Zohlednění“ dříve uložené pokuty provede žalovaný tak, že „za později projednávaný přestupek uloží pokutu v takové výši, aby celková pokuta za všechny sbíhající se přestupky nebyla vyšší než pokuta, kterou by Úřad uložil, pokud by o všech sbíhajících se přestupcích rozhodoval ve společném řízení“.
26. Jak bylo výše zmíněno, za předchozí přestupky uložil žalovaný pokutu 110 000 Kč v rozhodnutí ze dne 16. 5. 2022. V nynějším řízení uložil žalovaný pokutu ve výši 200 000 Kč, celková výše pokuty za všechny sbíhající se přestupky tedy činila 310 000 Kč. Pokud by byly všechny sbíhající se přestupky řešeny ve společném řízení, byla by pokuta ukládána za nejzávažnější z nich. Žalovaný považoval za nejzávažnější ze sbíhajících se přestupků ten, který projednával v nyní řešené věci, neboť za něj bylo lze uložit pokutu v nejvyšší horní hranici (až 844 249 Kč). K ostatním sbíhajícím se přestupkům pak přihlédl jako k přitěžující okolnosti. Celková výše pokuty za všechny sbíhající se přestupky (310 000 Kč) potom představuje 36,7 % z maximální možné výše pokuty za nejzávažnější přestupek (844 249 Kč). S ohledem na typovou závažnost spáchaného přestupku (zadání podlimitní veřejné zakázky mimo zadávací řízení) a při zohlednění sbíhajících se přestupků dospěl žalovaný k závěru, že pokuta ve výši necelých 40 % její horní hranice není pokutou nepřiměřeně vysokou. Uvedený postup žalovaného přezkoumal předseda ÚOHS v bodech 40 až 45 napadeného rozhodnutí. S odkazem na svou rozhodovací praxi i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2020, č. j. 1 As 110/2020-50, uvedl, že žalovaný podle něj srozumitelným způsobem popsal své úvahy o zohlednění sbíhajících se přestupků v souladu s absorpční zásadou. Vyjádřil se i ke skutečnosti, že žalovaný ponechal pokutu v původní výši, jaká byla stanovena v příkazu, přičemž argumentoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 7 As 124/2019–23.
27. Krajský soud sice souhlasí s žalobcem, že předsedou ÚOHS citované závěry Nejvyššího správního soudu v bodu 45 napadeného rozhodnutí jsou v rozporu s jeho odůvodněním. Předseda ÚOHS totiž odkazoval na závěry rozsudku č. j. 7 As 124/2019–23 s tím, že „[v] uvedeném případě obstála výše uložené pokuty i v situaci, kdy došlo k „redukcí“ v množství a závažnosti přestupků, za které byla uložena. O to více je pak důvodné ponechání sankce v její „původní“ výši v situaci, kdy je napadeným rozhodnutím ukládána sankce za totožný přestupek, za jaký byla uložena příkazem“. Tato argumentace je nicméně vadná.

V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud ovšem ke kasační stížnosti žalovaného potvrdil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2019, č. j. 31 Af 14/2017–75, ve kterém výše sankce, uložená žalovaným, v soudním přezkumu neobstála. Nejvyšší správní soud se pak ztotožnil s názorem krajského soudu, že důvody k ponechání sankce v původně uložené výši nebyly předsedou ÚOHS dostatečně odůvodněny.

28. Krajský soud má nicméně přes tuto vadu napadeného rozhodnutí za to, že správní orgány v nyní posuzovaném případě dostaly výše uvedeným požadavkům na stanovení výše úhrnné pokuty při souběhu přestupků a na její odůvodnění. Nesouhlasí naopak s žalobcem, že uplatnění zásady absorpce nutně vede k automatickému snížení uložené sankce. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, při určení výměry úhrnného trestu skrze uplatnění absorpční zásady je třeba vycházet z obecných kritérií pro ukládání sankcí. Nelze při tom přehlédnout, že sankce je ukládána za více přestupků, což „obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání či opomenutí a projevuje se zpravidla přísnější sankcí“ (viz rozsudek ze dne 16. 3. 2021, č. j. 6 As 226/2019-32). Při hodnocení souhrnu sbíhajících se přestupků správní orgán „vyměří pokutu za jeden ze sbíhajících se deliktů a zároveň je oprávněn v rámci hodnocení závažnosti jednání přihlídnout jakožto k přitěžující okolnosti i k tomu, že bylo spácháno více deliktů“ (viz rozsudky ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008-328, ze dne 23. 2. 2011, č. j. 1 As 87/2010-108; nebo ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 Afs 72/2012-45).

Lhůty pro vydání rozhodnutí

29. Žalobce dále namítá, že žalovaný pochybil, když o podnětu o podezření na spáchání přestupku nerozhodl ve lhůtě 30 dnů od jeho obdržení dle § 42 správního řádu. O obdobné námitce rozhodoval již krajský soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 62 Af 38/2022-265, kde uvedl, že třicetidenní lhůta se nevztahuje k vydání meritorního rozhodnutí ve věci, nýbrž toliko k povinnosti správního orgánu vyrozumět podatele podnětu o tom, jak s ním bylo naloženo. Krajský soud nemá důvod se od tohoto závěru v nyní posuzované věci odchýlit a námitku proto jako nedůvodnou zamítl.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
31. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. června 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu